

ver vedtaget eller ikke, tror jeg, at Stillingen i saa Henseende vil blive nøjagtig den samme. I Arbejdsløshedskasseloven have vi en Bestemmelse om, at Statens Tilskud til Arbejdsløshedskasserne er 250,000 Kr., men ikke desto mindre ere vi, som det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) udtalte, paa det Finanslovsforslag, som nu foreligger for det høje Ting, komne op paa et Beløb af 700,000 Kr. Der er ikke Tvivl om, at det for Hjelpekassernes Vedkommende vilde være gaaet paa samme Maade, selv om vi ikke havde haft de ekstraordinære Love, hvorved man har forhøjet Tilskuddet, men det er det eneste Omraade, paa hvilket Loven berører Statskassen. Der er her Tale om at give Kommunerne Lov til at yde større Hjælp, men kun, hvor der er Tale om Hjælp til Selvhjælp.

Poul Rasmusen: Man kan selvfølgelig se rent teoretisk, og man kan se rent praktisk paa en Sag, og jeg vil indrømme, at hvis man ser paa Forholdene rent teoretisk, kunde den højtærede Minister have Ret i en Del af den Kritik, han rettede mod mine Udtalelser. Det er jo ganske rigtigt, at rent teoretisk kan man sige, at naar man yder fortsat Hjælp, er det kun Hjælp til Selvhjælp, thi de Folk, man yder Hjælpen til, have jo i Forvejen forsikret sig i en Kasse. Men det er ogsaa kun rent teoretisk, man kan sige det. For naar en Mand altsaa eksempelvis sammen med sine Kammerater har ydet Halvdelen af, hvad han skal have i de 70 Dage, og der er en Overenskomst mellem ham og hans Kasse, og han saa faar Hjælp de første 70 Dage, saa er det kun rent teoretisk, man kan sige, at naar han saa uden nogen som helst Kontrol fra det offentliges Side yderligere faar af det offentlige et direkte Tilskud i de kommende 70 Dage, er det Hjælp til Selvhjælp. Den Selvhjælp, han har ydet, har han ydet til at holde sig fri under ordinær Arbejdsløshed, og der faar han ogsaa den Hjælp, han skal have. Det, der ydes her, er Understøttelse i Tilfælde af ekstraordinær Arbejdsløshed.

Ligeledes kan man teoretisk set ogsaa godtsige som den højtærede Minister: Ja, hvad i Alverden have Arbejdsgiverne i Nævnet at gøre? Hvad skulle de sidde der for for at forvalte andre Folks Penge? Jo, det, her er Tale om, er i Virkeligheden Repræsentanter for visse Samfundsinteresser. Det er i Virkeligheden Samfundet som saadant, der giver Tilskud til Kasserne. Sam-

fundet er i allerhøjeste Grad interesseret i, at disse Kasser ikke paa nogen Maade blive misbrugte i Kampen mellem de forskellige Samfundsfaktorer, Arbejderne og Arbejdsgiverne. Derfor er det naturligt, at Samfundsmagten siger: Vi ville have vor Repræsentation. Den enkelte Mand, der er Inspektør, kan jo ikke overkomme alt, og han kan ved til daglig at være under ensidig Paavirkning af disse Folk, og navnlig ogsaa, naar han hører Udtalelser af sine overordnede, Ministrene, som dem, vi have hørt, blive mere og mere tilbøjelig til alligevel at stille sig mere velvillig, end der maaske er Grund til, og mindre kritisk paa enkelte Punkter, end det maaske er rigtigt, og i saadanne Tilfælde kan det være rigtigt, at de enkelte Samfundsinteresser have deres Repræsentation. Endelig maa den højtærede Minister huske paa, at vi fra Højres Side ikke ønskede en ensidig Arbejdsgiverrepræsentation, men at vi udtrykkelig sagde, at de to store Organisationer skulde begge være repræsenterede i Nævnet, altsaa baade De samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen.

Og naar vi endelig gaa til det sidste Spørgsmaal, hvor den højtærede Minister erklærede sig uenig med mig, skal jeg sige, at der maa vi dog se paa Sagen, som den er. Det er dog ikke Staten, der opretter et Forsikringsinstitut, hvor Folk kunne gaa hen og forsikre sig mod Arbejdsløshed, nej, det er Staten, der efter Princippet Hjælp til Selvhjælp yder en vis Understøttelse, saaledes at Folk ville kunne holde sig fri for Arbejdsløshed. Det er rigtigt, at det forsikringstekniske for saa vidt gælder, som enhver, der betaler sin Præmie, har Krav paa at faa den Understøttelse, som Loven og Vedtægten hjemler ham. Men lige saa sikkert er det, at Staten har det i sin Magt at yde sit Tilskud saaledes, at den siger: Vi hjælpe jer paa den Maade, at ved vor Støtte, ved vort Tilskud kan enhver faa en nogenlunde passende Understøttelse, men vi ville fra Statens Side ikke yde vort Tilskud paa en uretfærdig Maade, saaledes at den Kasse, der saa at sige Intet udbetaler, men kun lægger Penge op, skal have Tilskud efter samme Regler som den Kasse, der maaske i nogle Aar er stærkt udsat for at skulle betale Understøttelse til sine Medlemmer og derfor maaske kommer nær til Fallittens Rand. Statsmagten maa have en Ret til at kræve Forsikringsinstituttet indskrænket til Fordel for det udviklede Understøttelsesprincip: Hjælp til Selvhjælp.